

Desmuntar tòpics pot semblar de vegades un mer símptoma de rebel·lia, però d'altres, com és el cas d'aquesta pàgina, és el resultat d'una empena que ha donat els seus fruits. Així, oblidem allò de gent jove, pa tou, i deixem-nos envair per l'esplèndida fortalesa dels nostres protagonistes, el Dídac i l'Òscar Santos, germans de vint-i-tres i dinou anys, fills de pares separats, que influenciats pel caràcter vitalista i liberal del seu progenitor van començar a viure sols quan eren només dos adolescents.

El senyor Santos era un home d'origen humil, nascut a Vilanova i la Geltrú. La seva joventut va transcórrer al voltant dels pescadors, fins que un problema de salut va fer que deixés la feina al mar i es dedicés a la compravenda de cotxes. D'aquí va passar al sector immobiliari, i els seus fills recorden amb recança aquells anys en què vivien en una casa una mica excèntrica, a la qual acudien els clients el diumenge al matí a fer tractes.

Més endavant el pare va comprar l'actual oficina a la Rambla i els va posar a treballar amb ell, fins que un dia en Dídac va decidir d'espavilar-se pel seu compte. Va provar sort en diversos negocis, finalment va optar per enviar currículums a oficines immobiliàries de la zona i en va trobar una que el va acceptar, tot i que amb algunes reticències. Ell, però, va demostrar que estava ben disposat a fer bé la seva feina, i en només sis mesos va col·locar-se al segon lloc en facturació, cosa que va reportar uns onze milions de pesetes en comissions a l'empresa.

Mentrestant l'Òscar havia trobat una feina arreglant esquís, però un fatídic dia setze de gener el pare va morir de manera sobtada, i els dos nois es van unir amb un sentiment i un objectiu molt clar, tirar endavant Finques Voramar, fundada pel Diego Santos l'any 1991. Així, un mes i mig després van tornar a obrir l'oficina amb una filosofia renovada; van canviar el logotip, per donar-li una imatge més jove, van incrementar la publicitat i van obtenir bons resultats.

Això no obstant, i a causa del gran número d'immobiliàries que hi havia a Vilanova i la Geltrú, els dos germans es van adonar que quedar-se estancats al seu petit despatx podia ser perillós. Sabien que aquell era un sector en expansió, afavorit per les bones comunicacions amb Barcelona, amb els túnels del Garraf, i que la població augmentava vertiginosament. Tot plegat va fer que en un primer moment volguessin convertir Finques Voramar en una sucursal de l'empresa on treballava en Dídac, però el fet d'haver de canviar de nom no els va convèncer gaire, sobretot a l'Òscar, tant que el seu pare havia lluitat per mantenir-lo.

Així les coses, els germans Santos van tirar endavant amb Finques Voramar i per fi van decidir també comprar la franquícia d'una empresa internacional, anomenada Century XXI i afincada als Estats Units, que compta amb més de sis mil oficines arreu del món. D'aquesta manera, els joves propietaris pretenen combinar un petit despatx que té una clientela obtinguda pel seu pare, a còpia de molt d'esforç i molt de tracte directe; amb la publicitat a gran escala, un programa informàtic a la xarxa Internet i els siste-

mes potser més agressius de les tàctiques de venda dels nord-americans.

D'aquesta manera és com l'empresa va passar a anomenar-se Finques Century XXI - Voramar, i amb cinc comercials a comissió i un secretari-comptable, un equip molt jove, la nova empresa fa una aposta agosarada per obrir-se pas. De totes formes, tant el Dídac com l'Òscar asseguren que ells volen mantenir el tracte proper amb la gent, perquè en definitiva són del poble; només que ara podran vendre amb més medis, més de pressa, i oferint un millor servei.

Els germans Santos també pretenen vèncer aquelles reticències que troben en futurs clients, a l'hora de tractar amb gent tan jove: **"Potser és perquè no ens vestim de pingüi, que no oferim una imatge prou seriosa... Nosaltres volem donar per sobre de tot la sensació de professionalitat i confiança. Si agafem l'experiència, un sistema més agressiu, unes tècniques de màrqueting, un bon assessorament jurídic i una immobiliària de casa, on no enganyem ningú, el resultat pot ser una bomba."**

Sense deixar de parlar, els nois asseguren que aquest és un món que s'ha de dur a dins, que precisament és aquella gent que no ho fa amb sentiment, sinó que només es mou per l'ànim de lucre, els que malmeten el sector, i tot i que s'han anat formant amb cursos especialitzats, tots dos estan absolutament convençuts que per tenir qualsevol càrrec en una empresa així cal haver estat al carrer: **"S'ha de saber donar solucions, s'ha de conèixer la gent per poder-los analitzar, i per això cal haver estat al carrer."**

En qualsevol cas, allò que és ben clar és que hi posen molta passió, perquè tal i com diu l'Òscar un habitatge és la gran inversió de tota una vida per a la majoria de persones: **"Tots els esforços per poder donar la paga i senyal, per pagar la hipoteca... Quan veus que algú ha trobat el pis de la seva vida et sents realitzat, perquè aquí és on passen les grans anècdotes, on neixen els fills... El que vull és que d'aquí uns anys pugui anar pel carrer amb el cap ben alt i que la gent em saludi."**

Finalment, val a dir que aquests dos intrèpids empresaris no oblidem el recolzament que han rebut per part dels amics del seu pare, que estava molt vinculat a diferents actes socials de Vilanova, com ara el popular carnaval d'aquest municipi. Així, destaquen que tant l'alcalde, l'Esteve Orriols, com en Miquel Orriols, en Jepi Méndez o en Mario Rocamora els han donat suport quan els ha calgut, i l'agraïment dels germans Santos envers aquestes persones que els han ajudat a superar els mals moments és sincer i enorme.

De la mateixa manera, el Dídac i l'Òscar parlen també de la Coral Armero, que ha estat com una tieta per a ells, o potser fins i tot alguna cosa més, i d'en Jaume Vidilla, un jove banquer que els ha ofert la seva confiança quan ningú més no ha volgut donar-los un cop de mà. I és aquesta avinença de condicions -la fortalesa, l'esperança, la il·lusió, l'alegria, les ganes de treballar i els bons amics- la que fa que els propietaris de Finques Century XXI - Voramar tinguin un futur molt prometedor.

Òscar i Dídac Santos – Vilanova i la Geltrú (el Garraf)